

Pärleporten 29 maj 11:00

7.30 sms, 30 mil ifrån "För allas bästa kommer vi inte idag..."

Inga svar om varför och telefonen avstängd...

På vägen till begravningen passerade vi den plats som en 26 årig 3-barns mamma mördades natten till torsdag...en blodpöl på asfalten och blommor lagda i gräset. Jag tänkte på de stackars barnen som säkert grät och undrade vem som kunde vilja deras mamma så ont? Klumpen i magen gick inte att få bort även om milen tog mig fysiskt bort från platsen.

Mina barn satte på Magnus Uggle i bilstereon "Kung för en dag" Ja tänkte jag...min mormor var ingen kung men en drottning var hon...varje dag...en underbar älskad kvinna som brukade sitta på sängkanten med fötterna nästan ner till golvet...hennes vackert gråa hår var som en gloria och hennes vänliga röst gjorde livet så mycket enklare.

Det konstiga med mormor var att hon inte behövde säga att man var välkommen...för man kände det redan när man var på väg. Jag kände den känslan idag också...trots att mormor låg i en kista och inte alls skulle tala om för mig att hon mådde bra. Ja hon sa alltid att hon mådde bra trots att hon var dödligt sjuk den senaste tiden och hade mer krämpor än vad som kan anses vara rimligt i en och samma människa. Aldrig hörde jag mormor beklaga sig...inte en enda gång...

9.47 Anländer till kyrkan...kramar de som har kommit...hjälper till att bära in kistan i kyrkan och lyssnar på när prästen pratar med mina barn.

Det är så konstigt på begravningar...det känns alltid som att det fattas nån...och det är som om man har glömt varför man har samlats. Idag saknade jag mormor väldigt mycket. Jag hade velat krama om henne och räta till hennes hår litegrann, jag hade vela höra hennes ljuva vänliga röst som alltid gjorde mig så varm inombords...jag skulle så gärna ha berättat för henne om min koltrast på taket som nu har fått sällskap.

10.20 Allt är klart i kyrkan...prästen frågar om hur vi vill göra med ingången...jag säger att vi går in när de ringer i klockorna sen.

Det är så svårt att gråta när alla andra gör det...för jag vill ju gärna trösta de som är ledsna och det är inte så lätt om man gråter själv. Jag bestämde mig för att gråta lite senare när jag kom hem istället.

Medans vi väntade på att klockan skulle gå så promenerade vi till minneslunden...det är så vackert där...

Jag satte mig på bänken och därifrån kan man se till mormors altan...fast det är ju inte hennes längre...någon annan kommer ju pyssla där och någon annan kommer laga mat i hennes kök.

Bakom det ena fönstret där dog mormor...jag ser tillbaka och hör min egen gråt från den dagen...jag ser hur jag sitter där på hennes bänk på altan och tårarna rinner...

11.00 kyrkklockorna ringer in...det saknas 5 gäster som inte kunde komma...vi som är där går in och sätter oss...när klockorna tonar ut säger prästen "Sigrund Person är död..." Jag visste inte att präster var så rakt på ibland...men det kändes skönt att få det avklarat...att få höra någon säga det som har varit sant en tid nu...

Jag kände hur jag fylldes med ett märkligt lugn av hennes ord...

Mina barn och syskonbarn sjöng "Ta mig till havet" för sin gammelmormor...det var så vackert så jag grät...hoppas och tror att min mormor hörde sången.

Jag tänker ofta på det här med döden och på de som lämnas efter sen...jag tänker på hur lättvindigt vi ser på

vissa saker...och hur svårt en del har att förstå hur bräckligt livet kan vara...livet är som en lång arbetsdag och vila får vi göra efteråt. Menar inte att man ska slita ihjäl sig...utan mer som en bild av vad livet är i jämförelse med döden.

11.22 Den kanske enda psalm som mormor kunde utantill sjungs nu av oss alla..."För han har öppnat pärlporten.....så att jag kan komma in" Jag gråter igen...jag hör min mormor i mitt inre...jag hör hur hon sjunger med i alla verserna...

Nu sitter jag här hemma...dagen är ett minne nu och jag tänker bära med mig det minnet hela mitt liv. Min mormor var en fin människa och min önskan just nu är att få vara som hon när jag blir gammal...jag vill sitta så som hon gjorde och jag vill tralla och sjunga varje dag...

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Lyckohäxan Enediél med Poeter.se id #19136 innehar upphovsrätten